

IZ MADŽARSKE LIRIKE

POLPOLJUB

ANDRÁS ADY

Poljuba požar,
zaželenega, danega nikdar,
suklja med nama.
Blodeč v večer
hitiva,
hitiva ihteč
in cilja ni nikjer.

Od postaje do postaje,
premražena in razgreta,
približava se trepetaje.
Ko me zavrne tvoja roka,
moja usta so polna krvi,
tvoja tudi in vendar se mi zdi,
da to še ni najina poroka.

Za en sam poljub
oba bi rada
si v spravo napila iz smrtnih kup.

Poljub kot povelje preti neodložno
in plámen naju peče. A zaman,
vse zaman. In šepetava si otožno:
„Ne, jutri, na jutršnji dan!“

V JESENI

ANDRÁS ADY

Opoldne v jeseni, kako je težkó
smejé se dekletom pokimati z glavo.

Kako to težkó je v jesenskih nočeh
ozirati v zvezd se blestečo svečavo.

V jesenskih teh dneh, o kakó je lehkó
se zgruditi z jokom na zemljico rjavo.

DREVO POMLADI

C H A R L O T T E L A N Y I

Vrtnar, ki drev si mojega življenja
škropil z bolesti viri preobilo
in slednje jutro nežnih sanj brstenja
ostrgal mu in puha zelenilo,

ki moje sveže veje, upogljive,
zastonj si vezal na drevene grede,
ker venomer brsti so mladožive
poganjale iz moje robske srede —

zdaj, ko ves v cvetju sem, visok, krepak,
vcepiti hočeš sadnega drevesa,
oko z rezila svojega ostrino.

Jaz pa kljubujem ti, ves nem od gneva.
Posekaj deblo! Z mlado korenino
poginem naj kot razcvetén divjak.

IZ DETINSTVA

D E S I D E R K O S Z T O L A N Y I

Večer je. Sence begajo. Vse tišji
je mrak. Zaprite brž vse duri v hiši.
Glasóv izgubljenih, čuj, nemi jek
in daljnih vlakov žvižganje in tek.
Molk je prišel in tih stoji na preži,
zadremal zvonček je v samotni veži.
Preplašen se pokrila blazinjak,
stol kima, čuješ ure le tiktak.
Vse spi že: zvončki, mize in preproge,
konjički spe, obroč in vlak in žoge,
oslepljeno strmi v temó zrcalo,
kakó je zdaj vse mutasto postalo.
Le tiho, da zaspancev ne zbudite,
da psička ne prestrašite in skrite
za pečjó mucke. Še ognjišče drema
in pristanišče z ladjami, z obema
vse, kar je v hiši: vrata, kljuke, sponse,
stolice, klop in slike v spanje tone.

TOLAŽBA

PIROSKA REICHARD

In vse gre mimo: hipi, ure, dnevi,
s teboj, brez tebe — vsa radostnojasna
in tožnotemna leta, kot odsevi.

Smeh, solze, vse gre v isti bežni tir.
Pomlad odhaja, jesen se povrača,
naj nosi leto vihre ali mir.

In vsaka cvetka vene, naj jo plod
ovenča ali naj brez ploda sehne.
Na vsako jutro čaka mraka brod.

In tudi mrak odhaja: mir sledi
in pozabljenje — Vsemu, kar je trudno,
enak je sen, enake so noči.

(Prevedel Alojz Gradnik.)

KRVNIK MAVSAR

FR. LIPAH

Nekoč je živel krvnik Mavsar, hud in strašen mož, da se ga je vse balo. Najbolj pa so se tresle pred njim lutke: to so tiste uboge drobne stvarce, ki nimajo drugega posla, ko da zabavajo ljudi, da pozabijo na svoje skrbi in težave.

Krvnik Mavsar ni ljubil ubogih lutk in njihove vesele umetnosti. Sprva jih je sicer učil, kakor da bi res kaj znal, pozneje jih celó pretepal, toda glej: lutke so igrale dalje prav tako veselo, kakor jim je narekovalo srce.

Sedaj se je krvnik močno razjezil. Če so ljudje pri predstavi tej ali oni lutki ploskali, je Mavsar tako pobesnel, da je odpeljal lutko iz gledališča in jo obesil na javnem trgu. Nekateri so se zgražali, nekateri molčali, pozneje pa so mu celó pritrjevali ter se smejali.

Nekdo — Bog ve, iz katerega nesrečnega kraja je bil doma — se je celó oglasil:

„Je že prav, saj je naš krvnik! Čemu ga pa imamo? Mavsar, le po njih!“